

Stražarska

Kula

**i
Glasnik Kristove Prisutnosti**

„Stražaru, što je u pogledu noći?”

„Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK

SVEZ. XXIV

1. OŽUJKA, 1903

BROJ 5

SADRŽAJ

Božji nadzor nad Njegovim svetima	417
Reformacija zahtijeva žrtvu	421
Pobuna u Efezu	424
Jedinstvo božanske obitelji	426

„Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova (nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdramati sile nebeske (crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave: jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada predstavljeno u svim dijelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na hrvatski glasi: *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvijetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudroču koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; otud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa s nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegova „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – otkad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će *svi* dobiti priliku biti blagoslovljeni spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

Božji nadzor nad njegovim svetima

„Korake dobrog čovjeka usmjerava GOSPODIN i on uživa na njegovu putu. Makar i padne, neće biti potpuno oboren, jer ga GOSPODIN podupire svojom rukom.” – Psalam 37:23, 24

Kalvinizam ima svojih dobrih, ali i loših osobina. Njegovo je uspostavljanje predstavljalo reakciju plemenitih kršćanskih umova protiv lažne doktrine. Činjenica da su ti reformatori otišli u krajnost ne bi ih trebala potpuno osuditi niti poništiti dobre osobine njihovih učenja. Uobičajeno je da se njihalo ljudske misli ljulja iz jedne krajnosti u drugu, prolazeći kroz središnju točku apsolutne istine. Doista, imamo sve razloge vjerovati da je to dio Protivnikove metode zasljepljivanja umova onih koji traže istinu. On bi ih odveo što dalje od apsolutne istine, u jednom ili drugom smjeru pri svakoj reakciji ili reformi; stoga se čini da je bio i te kako zainteresiran pomoći reformatorima da odu u suprotnu krajnost.

Tijekom „mračnoga vijeka” središnja misao našeg teksta izgubljena je iz vida – misao o Božjoj brizi za svakog pojedinca i za sav njegov posvećeni narod. Usađena i općeprihvaćena misao bila je upravo suprotna: da je prosječan čovjek, iako posvećeni vjernik, previše beznačajan za božansku pozornost te da je Bog duše svoga naroda predao na brigu papi i kleru. To je učenje u tolikoj mjeri prevladalo da ljudi koji su mu bili podložni nisu smatrali Jehovu svojim pastirom, pa čak ni Isusa njegovim imenovanim pastirom i predstavnikom. Nisu razmišljali o tome da im pristupe u molitvi, niti o tome da imaju njihov božanski nadzor i vodstvo u svojim životima. Naprotiv, ako su imali grijehe za koje su se trebali pokajati, morali su otići svećeniku, ispovjediti se i dobiti odriješnje. Ako su imali molbe, trebali su ih uputiti svećeniku ili se u molitvi obratiti nekom mrtvom svecu. Tražili su njegovo posredovanje kod nekog od mrtvih apostola ili kod Marije, Isusove majke, kako bi oni zauzvrat mogli posredovati kod Sina Isusa, a on kod Oca. Tako bi njihove molbe bile iznesene pred Jehovu, u nadi da će dobiti barem neki fragmentarni blagoslov, poput mrvica sa stola.

Reakcija u vrijeme reformacije bila je usmjerena protiv svega toga, a središnje učenje kalvinizma bilo je da Bog ima izravan interes za sve one koji, Isusovom zaslugom, kroz vjeru i posvećenje postanu njegova djeca. Teško je procijeniti koliki je blagoslov donijelo Gospodinovu narodu oživljavanje ove doktrine prvobitne Crkve. Uvijek moramo biti zahvalni Johnu Calvinu i njegovim suradnicima za uslugu koju su u ovom konkretnom slučaju pružili vjernicima. Ipak, istovremeno moramo u potpunosti odbaciti onaj dio njihovih učenja koji je otišao u krajnost. Naime, oni su tvrdili da je Bog – budući da je predvidio izabranu Crkvu kao poseban i sretan predmet svoje brige tijekom ovog evanđeoskog doba koja će na kraju biti

uzdignuta u nebesko stanje – s druge strane unaprijed odredio mučenje za sav ostatak ljudskog roda i za to pripremio sve potrebno. Bog je dopustio (možemo čak reći, upotrijebio) Calvinu i njegovim suradnicima da predstave važnu istinu, dok im je u isto vrijeme dopustio da uz nju vežu i ovo grozno, bogohulno i za Boga sramotno učenje o neizabranima. Zahvaljujemo Bogu što, po njegovoj providnosti, živimo u vremenu u kojem jasno možemo vidjeti njegove milostive nakane prema neizabranima te osloboditi njegov karakter od zle ljage takve teorije.

Papinsko poimanje čovjekove beznačajnosti (čak i kada je riječ o dobrom čovjeku u Gospodinovim očima) mnogo je bliže gledištu tjelesnog, svjetovnog čovjeka nego pomisao da Gospodin usmjerava sve korake dobrog čovjeka. Tjelesnom čovjeku općenito je teško vjerovati u Boga; dok promatra svemir, njegova prva misao o neizmjernosti i složenosti te o veličini onoga koji je stvorio sve te stvari brzo nestaje pred sugestijom da Boga možda i nema – da možda postoje samo „zakoni prirode” koji se sami oblikuju i djeluju te pod kojima sve stvari postoje i uvijek će postojati. U takvim ga sumnjama ohrabruju stajališta nekih pojedinaca, poznatih kao znanstvenici, evolucionisti i viši kritičari. Iako nitko od njih nema drskosti otvoreno izjaviti da nema drugog Boga osim prirode, gotovo bez iznimke pokazuju da njihovi umovi i misli naginju u tom smjeru. Još uvijek nisu otkrili nijedan oblik života koji u određenom smislu ili stupnju nije prenesen s nekog drugog živog bića. Međutim, oni upravo to traže – iskreno traže i očekuju, te su sasvim spremni, ako to ikada pronađu, ustvrditi da je sav život isključivo rezultat zakona evolucije te da nije bilo potrebe za uplitanjem Stvoritelja, čak ni na samom početku. S tog stajališta, a posebno pod utjecajem visokih znanstvenih i religioznih autoriteta našeg vremena, tjelesni je čovjek skeptičan prema samom postojanju Boga. Zaključuje da je Bog, ako i postoji, toliko zaokupljen svojim osobnim stvarima i poslovima drugih bića u drugim svjetovima da mu stotine milijuna ljudi na ovom planetu znače isto koliko bi ljudima značio roj grinja. Takvi su ljudi vrlo malo skloni vjerovati da Gospodin usmjerava sve korake dobrog čovjeka.

Kao što je Calvinovo vrijeme u ovom konkretnom slučaju bilo vrijeme reakcije i prelaska s pogrešne misli na ispravnu, tako današnje vrijeme obilježava još jednu krizu. Živimo u vremenu u kojem se reakcija okreće protiv ispravne misli o ovoj temi, a u korist one pogrešne. U ranijim su vremenima u svim teološkim sjemeništim, kao i na velikim fakultetima i sveučilištima kršćanskog svijeta, učenja bila izrazito

nesklona razmišljanjima iz našeg teksta. U najboljem su slučaju dopuštala mogućnost da je čovječanstvo kao cjelina možda pod nekom vrstom božanskog nadzora i brige. Činilo se, međutim, da Bog puno manje mari i brine za jadno stvorenje koje uzdiše nego njegovi teolozi, publicisti i reformatori.

Sigurno postoji razlog za sve to. Kotači su u božanskom planu tako veliki, a kazaljke na božanskom satu pomiču se tako sporo, da tjelesni čovjek ne opaža nikakvo kretanje – ne shvaća da Bog sve čini prema naumu svoje volje. Bez uputa iz božanske Riječi, svjetovna mudrost ne vidi svrhu dopuštanja „sadašnjeg zlog svijeta”, niti shvaća kako će lekcije i iskustva koja Bog daje cijelom čovječanstvu na kraju donijeti veliki blagoslov kao dio čovjekove nužne pouke. Ne shvaća da će ljudi slijediti njegove upute o pravednosti u Milenijskom dobu, koje će uskoro započeti. Svjetovna mudrost ne vidi cilj zbog kojega je Crkva sada pozvana iz svijeta te se kušnjama, poteškoćama i doticajem sa zlom oblikuje, oprema i usavršava za slavno djelo budućnosti – blagoslivljanje svih obitelji na zemlji. Budući da ne vidi te stvari – ne vidi cilj dopuštanja zla niti zašto je Bog odgodio vezivanje Sotone, svrgavanje njegove moći i kidanje okova praznovjerja i sljepoće kojima je porobio mase – svijet zaključuje da je Bog ravnodušan te da sve pripreme za društveni napredak ovise isključivo o mudrosti i dobronamjernosti ljudi.

Koliko bi naša srca trebala biti zahvalna kada shvatimo božansku naklonost koja nas je spasila od te sljepoće koja vlada svijetom, a posebno nad velikima i svjetovno mudrima u kršćanstvu! Znanje koje nam je dano o planu vjekova ne spašava nas samo od ropstva svećenstva i praznovjerja „mračnoga doba”, već nas spašava i od evolucijske nevjere koja sada hara kršćanskim svijetom, otimajući svima koji nemaju svjetlo sadašnje istine njihovu radost u Gospodinu, njihov mir, njihovo pouzdanje i njihovo povjerenje u njega.

Zahvaljujemo Bogu na sposobnosti da shvatimo to blagoslovljeno obećanje iz našeg teksta (kao i mnoštvo drugih sličnog značaja) i da mu se radujemo, snažni u Gospodinu i u snazi njegove moći, govoreći: „Ako je Bog za nas, tko može biti protiv nas [da nam naudi]?” Ako nas je Bog toliko ljubio dok smo još bili grešnici, mnogo nas više voli sada kada smo njegov narod (Rim. 5:8, 9). Onaj koji je započeo dobro djelo u nama sposoban je i voljan dovršiti ga do dana Isusa Krista (Fil. 1:6). Budući da smo Gospodinovi i imamo ta razna jamstva iz njegove Riječi, „znamo da onima koji ljube Boga sve surađuje na dobro, onima koji su pozvani po njegovu naumu” (Rim. 8:28).

Međutim, nemojmo nemarno primijeniti naš tekst; pažljivo zapazimo da se on ne odnosi na cijelo čovječanstvo, već isključivo na „dobre”. Misao je ovdje očito usklađena s izjavama na drugim mjestima,

u smislu da se Bog brine za pravednike, kao što čitamo: „Gospodin poznaje put pravednika, a put bezbožnika propada” (Psalam 1:6). „Gospodin poznaje one koji su njegovi” (2. Tim. 2:19). Gledajući svijet oko sebe, pitamo se: Tko su, dakle, pravednici? Tko su ti koji su toliko dobri da se ispravno mogu nazvati Božjim narodom? Osluškujući smjernice iz Riječi Gospodnje, čujemo odgovor: „Nitko nije dobar osim jednoga, a to je Bog” te „Nema pravednoga, ni jednoga.” Ta svjedočanstva Riječi u potpunosti odgovaraju našim vlastitim zapažanjima jer i u sebi, kao i u drugima, pronalazimo nesavršenost i nepravednost. Ali kako se mogu pomiriti ta svjedočanstva Svetog pisma – da nema pravednih, nema dobrih među svim Adamovim rodovima, a opet Bog objavljuje da su svi koraci dobrog čovjeka i svi putovi pravednika pod njegovim nadzorom? Odgovaramo da Sveto pismo objašnjava kako su te izjave u potpunom skladu: u svijetu postoji klasa ljudi koji su u jednom trenutku bili djeca gnjeva kao i svi drugi, ali koji su se pomirili s Bogom kroz smrt njegova Sina, svog Otkupitelja. Oni su se složili s Bogom u duhu svojih umova i u svojim srcima; njihove su volje u skladu s božanskom voljom. Njihovi nedostaci, kojih su i sami svjesni (a neki su od njih, nažalost, vidljivi i njihovim bližnjima), nisu nedostaci volje, srca ni namjere. Zbog uvjeta Novoga saveza koji se na njih primjenjuju prije ostatka svijeta, njihove se mane smatraju pokrivenima zaslugama žrtve njihova Otkupitelja. Tako Bog izjavljuje da može biti pravedan, a ujedno opravdati onoga koji vjeruje u Isusa – onoga koji se pouzda u Isusa te kroz njega prihvaća oprostjenje grijeha i potpuno pomirenje s Božjom voljom, tako da više ne želi grijehiti. To su ti „pravednici”; to su „njegovi”; to su „dobri” iz našeg teksta. O, blagoslovljena klaso! O, sretni ljudi! Poseban narod, perspektivno Kraljevsko svećenstvo Božje – „izabrana” Crkva.

Kada skrećemo pozornost na činjenicu da nitko osim tih pravednih i dobrih ljudi nije pod božanskim nadzorom i nema jamstvo da će sve surađivati za njihovo dobro, naš cilj nije obeshrabriti druge. Naprotiv, cilj nam je ispravno ih obavijestiti o njihovu položaju i iz njihovih umova ukloniti sve lažne nade i zablude koje su možda gajili, u namjeri da – ispravnim prihvaćanjem Božje naklonosti kroz otkupninu i potpunim posvećenjem njemu – mogu smjesta dostići taj položaj pomirenja i sinovskog odnosa te postati nasljednici ovog, ali i svih sličnih obećanja.

Tko nije primijetio da ljudi koji ne žele priznati da su Božja djeca, koji ne vjeruju u otkupljenje i nisu posvećeni Gospodinu, u vrijeme nevolje odlaze Gospodinu u molitvi, uzimaju obećanja iz njegove Riječi (poput onoga iz našeg teksta) i primjenjuju ih na sebe? Ipak, sve je to pogrešno ako su oni još uvijek „djeca gnjeva”. Ako su već vidjeli otvorena vrata kroz

koja mogu pristupiti Bogu i postati članovi njegove obitelji, a prezirali su ih i zanemarivali, kakva je tek drskost s njihove strane pristupiti Gospodinu u vrijeme nevolje! Kolika je tek njihova lakovjernost kada se zavaravaju misleći da bi se bilo koje od tih obećanja moglo primijeniti na njih! Ne nastojimo nikoga spriječiti da u razdobljima nevolje dođe Gospodinu na pravilan način. Želimo, međutim, da se jasno shvati kako tuga, pa čak ni tuga zbog grijeha, nije isto što i pokajanje. Tuga i nevolja ne predstavljaju vrata za pristup božanskoj naklonosti te, kao i uvijek, nitko ne dolazi Ocu osim po Sinu – „kroz vjeru u njegovu krv”. Ohrabрили bismo svakoga tko, prolazeći kroz teška iskustva i osjećajući veliku potrebu za Spasiteljem, dođe Bogu u vjeri i posvećenju te se tako stavi pod njegovu zaštitničku skrb. Ali čak i tada savjetovali bismo takvima da bi bilo bolje da su Gospodinu pristupili prije nevolje – da su smireno, promišljeno i nepristrano razmišljali o njegovoj dobroti i veličini, o vlastitoj nedostatnosti i potrebi, o razumnosti svog posvećenja i o prednosti prihvaćanja Božje naklonosti u Kristu. Tako bi već bili pod okriljem njegovih izvanredno velikih i dragocjenih obećanja danih onima koji ga vole.

Neki bi se ovdje mogli zapitati: Što predstavlja opravdanje vjerom? Odgovaramo: To je vjera u Boga, utemeljena na svemu i usklađena sa svime što je On objavio. Abraham je povjerovao Bogu i bio je opravdan svojom vjerom, no njegova je vjera bila daleko manje sveobuhvatna od vjere koja danas opravdava Božji narod jer je Bog u međuvremenu razotkrio i proširio svoju objavu. Abrahamova je vjera prihvatila sve što je Bog obećao, naime blagoslov cijelog čovječanstva kroz njegovo potomstvo. Njegova je vjera očito obuhvaćala misao da to podrazumijeva uskrsnuće mrtvih – ne samo njegovog potomstva, već i obitelji na zemlji koje su već bile umrle. Nije mogao učiniti ništa drugo nego povjerovati u to, a u nekim je aspektima to bio teži ispit vjere nego što je naša današnja, veća vjera. On naime nije mogao vidjeti kako Bog može biti pravedan, a ujedno opravdati onoga koji vjeruje u Isusa, dok mi, stojeći s ove strane velike otkupne žrtve, možemo vidjeti taj modus operandi. Međutim, opravdavajuća vjera danas podrazumijeva vjerovanje u zapis koji nam je Bog dao o svom Sinu. Nije dovoljno samo priznati Isusa kao jednog od plemenitih ljudi našeg roda, pa čak ni kao njegovog najvećeg pripadnika. Božja je objava mnogo više od toga, pa stoga i naša vjera mora biti dublja. Mi moramo u vjeri shvatiti da je on bio „svet, nedužan, neokaljan i odvojen” od grešnog roda; da je napustio slavu koju je imao kod Oca te preuzeo mjesto i stanje prvog savršenog čovjeka kako bi mogao otkupiti njega i sav njegov rod koji je pao pod osudu na smrt. Nadalje, moramo vjerovati da je naš Gospodin Isus dao samoga

sebe kao otkupninu za sve. Također moramo vjerovati da je to bila zadovoljavajuća otkupnina ili otkupna cijena za svijet – da je bila dovoljna kao naknada za naše grijeha i za grijeha cijeloga svijeta. Moramo vjerovati da je Otac dokazao ili posvjedočio tu savršenu poslušnost uskrisivši ga od mrtvih; da je on uzašao na visinu i pojavio se u Božjoj prisutnosti za nas, posredujući za naša bezakonja kroz zasluge svoje žrtve. Moramo vjerovati da smo prihvaćeni u Ljubljenome, kojeg je Bog visoko uzvisio i dao mu ime, autoritet i moć iznad svakog imena te da je on Gospodar svega. Moramo ga prihvatiti kao svog Gospodina i Učitelja te u mjeri u kojoj to možemo nastojati hoditi njegovim putovima – ne po tijelu, već po duhu.

Ali nakon što postignemo tu poziciju i nakon što obećanje iz našeg teksta, kao i sva slična obećanja, postanu naša, potrebno je vrijeme i stalna primjena vjere kako bismo ispravno razumjeli Božja obećanja i prisvojili ih. To se u Svetom pismu naziva „rastom u milosti i spoznaji”. Rastemo u znanju dok uočavamo Božja obećanja i vjerom ih primjenjujemo na sebe te nastojimo u svojim životima prepoznati ispunjenje tih obećanja. Istovremeno rastemo u milosti, jer ako svaku novu spoznaju ne primimo u dobro i pošteno srce i ako ona ne donese odgovarajuću mjeru poslušnosti i pravednosti (milosti), nećemo biti spremni za sljedeći korak u spoznaji te ćemo biti zaustavljeni ili, eventualno, vraćeni unatrag. I kao što bi gubitak znanja značio mjerljiv gubitak milosti, tako bi i gubitak milosti značio odgovarajući gubitak znanja. Odlaskom u tamu, obećanja Gospodnje Riječi postaju sve zamućenija i nejasnija, razmjerno tome koliko bi se naša dobrota ili milost izgubila u svjetovnosti ili grijehu.

Kršćanin se, kao Gospodinov učenik i đak u Kristovoj školi, priprema za mjesto u Tisućugodišnjem Kraljevstvu – za udio u njegovoj slavi, časti i besmrtnosti. Od takvih se učenika zahtijeva marljivost u prihvaćanju uputa svog Učitelja jer inače neće biti spremni za veličanstvene stvari na koje su pozvani – neće uspjeti učvrstiti svoj poziv i izbor. Stoga uviđamo potrebu za čestim upozorenjima iz Svetoga pisma o tome da Gospodinov narod treba biti budan; ne smiju biti od onih koji drijemaju, od besposlenih niti od onih koji su preopterećeni brigama ovoga života, već moraju biti gorljivi u duhu dok služe Gospodinu. Njihovo se služenje Gospodinu prvenstveno očituje u dovođenju sebe u što bliži sklad s Gospodnjom voljom i u postizanju što veće sličnosti s božanskim uzorom. Drugo, to služenje znači da poukom i primjerom mogu pomoći ostalim pozvanima koji se nalaze na istom uskom putu.

Postoji opasnost da bi neki mogli pogrešno shvatiti značenje našeg teksta i pretpostaviti da on uči kako je

svaki događaj u životu Božjeg naroda upravo onakav kakvim ga je Bog zamislio – da se Bog samovoljno miješa u poslove svog naroda, zanemaruje njihovu slobodnu volju i prisiljava ih na određene korake kao da su obični strojevi. To je ozbiljna pogreška. Takva misao nije sadržana u tim riječima. Bog nam je pokazao što mu je doista po volji: iako nas je mogao stvoriti poput kola ili tačaka koje se vuku i guraju bez obzira na njihove vlastite ambicije, on nas nije tako stvorio. Niti traži takve pojedince da budu njegova djeca i primatelji njegovih milosti. Naprotiv, učinio je čovjeka slobodnim moralnim bićem – u tom pogledu preslikom njegova Stvoritelja – slobodnim da želi ono što sam izabere. Iako nismo uvijek slobodni činiti ono što želimo, uvijek smo slobodni htjeti ono što želimo. Kao što smo već vidjeli, u današnje vrijeme Gospodin sa svojim narodom postupa u skladu s njihovom voljom. Ako Bog poštuje volju tjelesnog čovjeka, onda još i više poštuje volju novog stvorenja u Kristu Isusu, onog koje je začeto od Svetoga duha.

Naš tekst pretpostavlja da je u toj opisanoj klasi ljudi ljudska volja preobražena – da je božanska volja prihvaćena umjesto ljudske te da Božje dijete želi hoditi putovima pravednosti kojima je već krenulo. Ispravna misao koju iz toga treba izvući jest sljedeća: dok god kršćanin nastoji hoditi Gospodinovim putovima, Bog neće dopustiti da mu njegove nesavršenosti u prosudbama nanese bilo kakvu štetu. Naprotiv, nadzirat će njegove poslove i utjecati na ishod događaja, tako da će svaki korak koji taj vjernik poduzme – iako poduzet njegovom vlastitom i posvećenom voljom – u konačnici biti okrenut na njegovo dobro, odnosno na njegov razvoj kao novog stvorenja u Kristu. Čak i ako pogriješi u prosudbi i na sebe navuče posljedice te pogreške, Gospodnja mudrost i moć toliko su velike da on može ispuniti sve odredbe tog obećanja. Gospodin može učiniti da čak i pogreške i slabosti vjernika posluže jačanju njegova karaktera i utvrđivanju u pravednosti. Tim i drugim iskustvima razvijat će u njemu plodove i milosti duha, koji će ga na kraju osposobiti i pripremiti za sunasljedstvo u Kraljevstvu.

Još jedan stih iz Svetoga pisma daje nam misao o našem vlastitom udjelu u usmjeravanju naših koraka. Prikazuje Gospodinov narod kako, u skladu s Gospodinovom odredbom, moli: „Učvrsti moje korake po svojoj riječi i ne dopusti da ikakva nepravda ovlada mnome!” (Psalam 119:133). To je ispravan put za Gospodinov narod: trebaju nastojati hodati pažljivo i oprezno, obraćajući pažnju na upute Gospodnje Riječi kako bi njihovih pogrešaka i zabluda bilo sve manje, razmjerno tome kako rastu u milosti i u poznavanju Gospodina. Međutim, u međuvremenu – s obzirom na sve slabosti i nedostatke naših nesavršenih tijela – svima nam je potrebna posebna utjeha i ohrabrenje

koje nam je Gospodin pružio u ovom tekstu. Izvor slabosti kod mnogih pripadnika Gospodinova naroda leži u tome što vjerom ispravno ne shvaćaju ova i slična obećanja. Naime, samo u mjeri u kojoj posjeduju tu vjeru i shvaćaju ta obećanja, mogu iz njih crpiti utjehu i ohrabrenje za snažno naprezanje prema cilju. To podrazumijeva vjeru prema Bogu. Spremno priznajemo da „djeca” u Kristu ne mogu pokazati toliko vjere u ta obećanja i iskustva kao oni koji su duhovno napredniji. Ipak, neprestano uviđamo da same godine nisu jedino mjerilo kršćanskog razvoja; rast kršćanina u milosti i spoznaji ovisi uglavnom o njegovoj vjeri, ljubavi i žaru.

Izraz „po svojoj riječi” ne smijemo pogrešno protumačiti kao da Bog usmjerava životne okolnosti svog naroda isključivo u obliku zapovijedi i savjeta koje im daje u svojoj Riječi. Ah, kada bi to bila istina, koliko bi samo onih koji se sada raduju svjetlu Gospodnje naklonosti odavno postalo izopćenicima! Koliki su samo propustili obratiti pozornost na upute iz Riječi, a ipak je njihove korake Gospodin odredio ili usmjerio – po svojoj Riječi i prema svom obećanju! Kada je netko skrenuo na krivi put, zanemario Riječ, zapostavio povlastice kršćanskog bratstva i time pripremio put za potpuno odvajanje od Gospodina i istine, Gospodin je tada – vjerno svojoj Riječi – možda preusmjerio njegov put, poslavši mu financijska ili društvena razočaranja ili pak tjelesnu bolest koja odgovara njegovu duhovnom stanju. Tako je, možda, „po svojoj riječi” vratio svoju zalutalu ovcu, učinivši da ta iskustva i kušnje urode plodom za njezino najveće dobro.

Gospodin, dakle, u svojoj Riječi obećava krunu života revnim vojnicima križa te nam jamči da će bezbrižni vjernici – pod božanskom providnošću – svoje korake imati usmjerene na takav način da će primiti „udarce” i kazne kako bi se probudili i izbacili. Na taj će način moći biti „spašeni kao kroz oganj” i proći kroz veliku nevolju – čak i ako su propustili dobiti „obilan ulazak” u klasu Kraljevstva. Radujmo se što smo svoj put tako predali Gospodinu, ali i ozbiljno pazimo na vlastite korake kako bismo uskim putem išli stopama našeg Učitelja te zajedno s njim naslijedili obećanu slavu.

Isto bismo tako trebali očekivati Gospodinovo vodstvo u svojim ovozemaljskim poslovima, a osobito u pogledu služenja istini. Ne samo da trebamo paziti na Riječ i njezin duh, nego dodatno moramo obraćati pozornost i na vodstvo božanske milosti – na otvaranje ili zatvaranje vrata za razne mogućnosti. Na taj način – ako smo vjerni i poslušni – Bog vodi ne samo u svu istinu već i u potpuniju slobodu te u veće mogućnosti služenja drugima.

Ne smijemo zanemariti ni drugi dio našeg teksta – jamstvo da, iako se Božje dijete povremeno može spotaknuti na putu, to za njega nikada neće značiti

potpuni pad jer Gospodin i dalje drži njegovu ruku! Kakva utješna misao! Kako li je to samo dobro osmišljeno da bi se Gospodinov narod izbavio od krajnje malodušnosti, kako u odnosu prema sebi, tako i prema drugima! Najvažnija pitanja koja moramo imati na umu su: Jesam li još uvijek Gospodinov? Uzdám li se još uvijek u dragocjenu krv? Jesam li još uvijek posvećen Gospodinu i njegovu pravednom putu? Ako se na ova pitanja može odgovoriti potvrdno, i dalje možemo biti sigurni u to da smo Božja djeca i da su naše ruke još uvijek u njegovima te da duh začeca i posinjenja, koji je u nama započeo novi život, nije nestao. Božja je volja da se što prije oporavimo od svakog posrnuća. Temeljito sagledavši poteškoće i iskušenja koja su nas dovela do pada, trebamo osnažiti svoj karakter kako bismo se u budućnosti othrvali takvim izazovima. Tako ćemo doista nastaviti dalje snažniji zbog doživljenih poteškoća, a istodobno ćemo čitavo vrijeme biti svjesni da naš oporavak nije proizašao iz naših vlastitih snaga, već iz našeg pouzdanja u Gospodinovu ruku za koju se i dalje držimo.

Reci iz Svetoga pisma koji govore o prirodnim granama maslinova drveta, kao i o pricijepljenim granama divlje masline, koje ostaju granama samo dokle god se nalaze u odnosu vjere (Rim. 11:17-21), ne bi se smjeli ignorirati. Niti bismo smjeli zaboraviti riječi našeg Gospodina kojima on svoje sljedbenike uspoređuje s lozama, govoreći: „Ja sam trs, vi ste loze.” On je pritom jasno istaknuo da „svaku lozu na meni” koja ne donosi ploda Otac, vinogradar, uklanja –

ona se odbacuje kao otpad koji se ne cijepi ponovno, već uništava.

Ti i drugi reci iz Svetoga pisma izričito naučavaju da ne postoji mogućnost da se slučajno spotaknemo i tako budemo odvojeni od Gospodina, već da od njega možemo biti odvojeni isključivo kroz namjernu neposlušnost i zanemarivanje njegove Riječi te prilika koje nam je pružio. On nas neće pustiti iz svoje ruke sve dok se trudimo ići njegovim putem. Usmjeravat će naše korake tako da nam donesu najbolji mogući blagoslov te će nas oporaviti i pomoći nam kada posrnemo, jer doista želimo i uživamo hoditi njegovim putovima. Ali ako izgubimo taj duh i okrenemo se u suprotnom smjeru – ako se borimo protiv Boga te se opiremo vodstvu i usmjerenju koje je dao u svojoj Riječi i svojim duhom, tražeći način da hodimo usprkos njemu – tada će i on ići protiv nas te će pustiti našu ruku. Naše bi posrnuće tada značilo konačan pad; bili bismo potpuno oboreni, i to bez ikakva oporavka, u drugoj smrti.

Međutim, ovdje se ne obraćamo onima koji se namjerno opiru Gospodinu i koji žele hoditi po tijelu, a ne po duhu. obraćamo se onima koji traže stare staze, koji žele hoditi Isusovim stopama te nastoje upoznati i vršiti Očevu volju; ljudima čija obeshrabrenja nisu rezultat namjernog činjenja zla, već proistječu iz tjelesnih slabosti protiv kojih se neprestano bore. Gospodin želi da ih ohrabrimo i skrenemo im pozornost na dragocjena obećanja iz njegove Riječi i na njegovo jamstvo: „Kao što se otac smiluje svojoj djeci, tako se i Gospodin smiluje onima koji ga štiju.”

„REFORMACIJA ZAHTIJEVA ŽRTVU”

Djela apostolska 19:11-20 – 8. ožujka

„Ime Gospodina Isusa bilo je uzveličano.”

Efez je u mnogočemu bio poprište najuspješnijeg djelovanja apostola Pavla. Ondje je proveo ukupno oko tri godine u pratnji Timoteja, Erasta, Tita i, moguće, drugih. Utjecaj njegova rada, izravno ili neizravno, proširio se i na druge gradove u okolici. Pretpostavlja se da su tijekom tog boravka u Efezu osnovane zajednice u obližnjim mjestima, koje se u Otkrivenju spominju kao „sedam crkava Azije” (Male Azije). Naša prethodna lekcija pokazala je kako je apostol započeo svoj rad u Efezu u sinagogi. Nastavio je iznositi istinu sve dok protivljenje nije postalo sasvim izraženo, a neki od židovskih sljedbenika počeli su loše govoriti o učenjima i vjernicima. Tada su apostol i oni koji su povjerovali, ne želeći nastavljati sukobe, prestali pohađati sinagogu i započeli s odvojenim sastancima, očito u iznajmljenoj javnoj dvorani poznatoj kao „Tiranova škola”. Prema običajima tog vremena, dvoranu su u prijedopnevnim satima koristili za tu svrhu.

Apostol je prijepodne vjerojatno radio na svom zanatu, a svakodnevno je tijekom poslijepodneva propovijedao poruku onima koji su ga htjeli slušati, i to ne samo u javnoj dvorani, već i posjećujući one za koje je imao razloga očekivati da će biti prijemčivi za evanđelje. Pretpostavljamo da je nastavio sa svojim uobičajenim načinom života, opisanim u Prvoj poslanici Solunjanima 2:9: „Sjećate se doista, braćo, našega truda i napora: radili smo noć i dan.” Apostol nije pripadao plaćenom svećenstvu. Imao je poruku koju je trebao prenijeti i toliko ju je cijenio da je bio sretan što mu se pružila prilika provesti život u njezinu objavljivanju. Za druge je svrhe koristio samo onoliko vremena i energije koliko je bilo potrebno za nabavu životnih potrepština, iščekujući veliku nagradu koju je Gospodin obećao svim vjernim slugama svoga djela. Današnji Gospodinovi izaslanici ne mogu slijediti bolji uzor od njegova ako danas traže božansku naklonost, a malo kasnije slavu, čast i besmrtnost.

Sotonine vještine, korištene u svim dijelovima svijeta od najranije zore povijesti, očitovale su se kroz čudesna djela, magiju i slično. Sveto pismo skreće našu pozornost posebno na egipatske čarobnjake i babilonske vračare, a u ovoj nam lekciji pokazuje da su te iste prakse i lukave vještine Protivnika bile općeprihvaćene u cijelom Rimskom Carstvu, a posebice u bogatom gradu Efezu. Gospodin je preko apostola Pavla, dok je on boravio u Efezu, učinio mnoga čudesna iscjeljenja bolesnika i druga čudesa, kao i izgon zlih duhova o kojima govore 11. i 12. redak – nesumnjivo kao protutežu zasljepljujućem utjecaju čarobnjaštva, magije, crne magije itd. Možemo zaključiti da je očitovanje božanske moći ovdje bilo neophodno za uspostavu Crkve i za opći utjecaj evanđelja u toj regiji – upravo kao protuteža zasljepljujućim utjecajima Sotoninih zastupnika i moći. Efežani su očito bili toliko vezani tim neprijateljevim vještinama da je njegovo predstavljanje kao njihovog pravog oca bilo gotovo neizostavno. Osim toga, čuda koja je Pavao činio poslužila su kao potvrda njegova apostolstva te kao potvrda njegove poruke o Isusu, Otkupitelju, o uskrsnuću kao sredstvu izbavljenja od smrti, koja je plaća za grijeh, o Milenijskom Kraljevstvu kao kanalu kroz koji će to spasenje doći, te o pozivu Crkve kao Tijela Kristova da sačinjava to Kraljevstvo kada u dogledno vrijeme bude potpuno i proslavljeno.

Uvidjevši da je apostolova moć veća od njihove, neki su čarobnjaci pokušavali koristiti Isusovo ime kao amajliju ili čarobnu riječ, baš kao što su u svojim bajanjima imali naviku koristiti druge čarobne riječi. Pokušaj nekih od njih, sinova jednoga od glavnih svećenika, rezultirao je katastrofalno po njih same, ali dobro za mnoge druge. Obraćajući se čovjeku opsjednutom zlim duhom, zahtijevali su da duh napusti opsjednutoga „u ime Isusa kojega Pavao propovijeda” – naglašavajući to kako bi ga razlikovali od drugih istog imena, budući da je to ime u to vrijeme bilo uobičajeno. Demon ne samo da nije poslušao zapovijed, nego je, koristeći opsjednutog čovjeka i djelujući kroz njega demonskom snagom, napao tu sedmoricu. Bili su ranjeni i natjerani u bijeg, ostavši pritom čak i bez gornje odjeće.

Taj je događaj, postavši naširoko poznat, bio uvjerljiv argument onima koji su dugo imali povjerenja u takve čudotvorce. Dokazao im je da su apostolova učenja točna – da crne vještine potječu od Sotone, dok su apostolova čuda djelo božanske moći. Posljedično povećanje interesa za istinu jasno nam pokazuje da su ti ljudi prethodno bili obmanuti i da nisu bili u stanju razlučiti pravu Božju poruku od lažnih sotoniskih učenja. To nas podsjeća na apostolove riječi: „Bog ovoga svijeta zasljepi pameti nevjerničke da ne zasvijetli svjetlost evanđelja slave Krista koji je slika Božja” (2. Korinćanima 4:4). Možemo sa sigurnošću

zaključiti da isto opće načelo prevladava u cijelom današnjem poganskom svijetu, ali u znatnoj mjeri i među kršćanima – naime, da otuđenje mnogih, kao i njihovo protivljenje Bogu i Njegovoj poruci istine, vjerojatno više treba pripisati neznanju nego svjesnoj sklonosti zlu. Kako je blagoslovljeno uvjerenje da će se uskoro Božja moć primijeniti ne samo djelomično, kao u slučaju koji razmatramo u Efezu, nego univerzalno! To će dovesti do potpunog vezivanja Sotone kako on više ne bi mogao zavoditi narode, sve dok tisućugodišnja Kristova vladavina ne izvrši svoje planirano djelo otvaranja svih slijepih očiju i dok ne omogući svima koji to žele da se vrate u puno zajedništvo s Bogom (Otkrivenje 20:2, 3).

Izjava iz 18. retka može se protumačiti na dva načina. Možemo smatrati da se odnosi na one koji su prakticirali magiju te shvatiti da su oni priznali određene prijevare povezane sa svojim praksama i otkrili svoja djela, odnosno način na koji su izvodili određene trikove. S druge strane (i smatramo da je to vjerojatnije), te se riječi mogu shvatiti kao pokazatelj da su mnogi vjernici priznali istinu i javno je potvrdili promjenom, odnosno reformom svog ponašanja. Potonje je gledište podržano izjavom iz 19. retka, koja se naizgled odnosi na veliki broj vjernika, a glasi: „A nemali broj onih koji su se bavili praznovjerjem donosili su knjige i spaljivali ih pred svima.”

Čini se da se Sotonin način porobljavanja čovječanstva od samoga početka uglavnom odvijao putem praznovjerja. Teško praznovjerje i tama još uvijek dominiraju nad velikim dijelom čovječanstva. Čak i tamo kamo je doprlo blagoslovljeno svjetlo evandeoske svjetiljke, ukoravajući tamu i pokazujući pravi put života i blagoslova, Protivnik je uspio slijediti taj trag i u većoj ili manjoj mjeri pridodati praznovjerne obrede i ceremonije teškim zabludama mnogih koji se smatraju civiliziranima. Nema sumnje da je Protivnik povezan s mnogim predstavama koje se izvode u ime kršćanske religije, kao i s brojnim čudima koja navodno čine „sveti čavli”, „svete kosti” i slično. Općenito govoreći, on vrlo učinkovito sprječava zavedene da proučavaju Gospodnju Riječ i razumiju veliki plan spasenja koji je u njoj tako jasno izložen.

Spremnost Protivnika da danas upotrijebi apsolutno svako dostupno sredstvo kako bi spriječio prodiranje svjetla istine ili odvratio one koji su ga već spoznali, vrlo je očita. Gotovo bez iznimke, sve osobe i sustavi koji danas izvode „mnoga silna djela” (Matej 7:22) izravno se ili neizravno protive istini. Samu otkupninu – to jest, zamjenu života našega Otkupitelja za život svijeta – općenito ignoriraju, ako je i potpuno ne niječu. Skloni smo vjerovati da je velik dio iscjeljivanja uma i hipnoze, metoda koje brzo postaju popularne, zapravo samo prilagodba našeg starog neprijatelja novim uvjetima našega vremena.

Imamo sve razloge vjerovati da bi Protivnik i danas bio voljan koristiti crnu magiju, baš kao i u prošlim vremenima, u mjeri u kojoj bi mu uvjeti to dopuštali. Bajanje putem ponavljanja određenih naizgled besmislenih riječi neki i danas prakticiraju. Isto vrijedi i za pripremanje posebnih napitaka za koje se vjeruje da imaju magičnu moć kojom mogu utjecati na ljubav, mržnju i slično. Tu su i nošenje amajlija, križanje u prisutnosti opasnosti radi zaštite od zla itd.

Takve pogrešne prakse i vjerovanja zasigurno drže svoje žrtve u okovima praznovjerja, sprječavajući ih da ispravno iskazuju pravu vjeru u svemoguću Božju moć te ispunjavajući njihove umove zabludama. Čak ni braća koja su prihvatila sadašnju istinu nisu pošteđena neprijateljskih napada te vrste. Brojni su nam pisali o svom izbavljenju iz zamki spiritizma, a jedan je brat zamalo bio upleten u crnu magiju. Napisao nam je, u biti, sljedeće:

„Dragi brate Russell,

Siguran sam da ćeš se radovati sa mnom što je našem nebeskom Ocu bilo po volji da mi podari poseban i izvanredan dar iscjeljivanja za jednu određenu bolest – svaki slučaj koji sam liječio otkako sam primio taj dar rezultirao je izlječenjem. Za svaki je slučaj potrebno samo nekoliko trenutaka i ponavljanje nekoliko riječi. Svoje usluge ne naplaćujem, jer mi je drago što imam privilegiju na bilo koji način činiti dobro svojim bližnjima.”

Odgovorili smo mu da smo sretni što čujemo da Gospodin koristi bilo koga od svojih slugu na bilo koji način. Ipak, bili smo znatizeljni saznati koje su to riječi koje se koriste u tom jednostavnom i učinkovitom postupku, pa smo ga zamolili za formulu. Stigao je odgovor da se formula riječi potrebna za izvođenje izlječenja ne može prenijeti s muškarca na muškarca, već isključivo sa žene na muškarca te s muškarca na ženu – što je, u najmanju ruku, vrlo neobično ograničenje za nešto što bi trebalo biti dobro. Nakon što smo mu prosljedili ime sestre kojoj bi se ta formula mogla poslati, zaprimili smo je i otkrili da je riječ o čistoj magiji – korištenju nekoliko besmislenih riječi uz komad konca.

Bratu smo odmah napisali da vjerujemo kako izlječenja koja je izvodio ne dolaze od Gospodina, već od Zloga, te smo ga savjetovali da prekine s time. Odgovorio nam je, zahvalio nam i uvjerio nas da mu nikada nije ni palo na pamet da se čin iscjeljenja može postići bilo čijom osim božanskom moći. Međutim, u svjetlu naših zapažanja uvidio je suprotno te je obećao da više neće koristiti tu metodu. Ipak, glas o njegovim već ostvarenim izlječenjima donio mu je brojne molbe drugih koji su patili od iste boljke. Ti su ljudi bili ogorčeni kada im je odbio pomoći, bez obzira jesu li nudili novac ili su ga molili iz čiste potrebe. Čak i nakon njegova objašnjenja da vjeruje kako je moć koju

je koristio potjecala od Sotone, izjavljivali su da ih za to nije briga – sve dok im to može donijeti olakšanje. Koliko daleko Protivnik može ići sa svojim zabludama i najnovijim metodama u današnje vrijeme, ne možemo sa sigurnošću znati. Međutim, svakako očekujemo da će njegove zablude biti brojne te takve vrste da bi „zavele, kad bi bilo moguće, i same izabrane”, upravo onako kako je to prerekao naš Gospodin.

Iskrenost nekih efeških obraćenika očitovala se javnim spaljivanjem knjiga u kojima su bile zapisane razne čarobne riječi i inkantacije. Pomoću njih izrađivale su se bajalice za koje se vjerovalo da utječu na razne bolesti i suzbijaju ih. Sve su knjige u to vrijeme bile dragocjene, budući da su bile izrađene od pergamenta (kože) umjesto od papira te ispisane rukom umjesto tiskarskim strojem. No, te su knjige o magiji bile posebno skupe jer je svaki posjednik primjerka bio zainteresiran za ograničavanje pristupa tim informacijama te stoga nije želio dopustiti umnožavanje svoje knjige. Gledano s tog stajališta, broj knjiga ne bi nužno trebao biti golem da bi dosegnoo navedenu impresivnu brojku od 50.000 srebrnjaka. To bi iznosilo otprilike 8.500 tadašnjih američkih dolara, računajući da je jedan srebrnjak vrijedio oko 17 centi. No, ako se prisjetimo da je svaki srebrnjak predstavljao dnevnu plaću, u naše bi se vrijeme on mogao smatrati ekvivalentom iznosa od barem 1 dolara, te bi stoga ukupna vrijednost tih knjiga iznosila 50.000 dolara.

Ta znatna svota bila je drage volje žrtvovana Gospodinu i istini. Ne u smislu da Gospodin prihvaća kao žrtvu bilo kakvu zlu stvar, poput tih knjiga, već u smislu da je uništenje predmeta znatne materijalne vrijednosti predstavljalo istinsku žrtvu srca. Te su knjige imale komercijalnu vrijednost i mogle su biti poslane u neki drugi grad te ondje prodane za veliku svotu. Međutim, to bi značilo daljnje širenje zla za koje su znali da te knjige predstavljaju. Sa zadovoljstvom možemo primijetiti da oni koji su se odricali tih knjiga nisu bili voljni prodati ih i time riskirati da nanesu štetu drugima. Također, ni sam apostol nije predložio da se knjige prodaju, a dobiveni novac usmjeri u korisne svrhe za širenje evanđelja. Gospodinove sluge nikada ne bi smjele činiti zlo nadajući se da će iz toga proizaći nešto dobro. Prisjećamo se jednog trgovca alkoholnim pićima koji je odabrao drugačiji put. Zaključivši da je njegov posao sramota za Gospodinovo djelo i štetan za njegove bližnje, odlučio ga je napustiti. Ipak, umjesto da taj alkohol uništi proliivši ga u kanalizaciju, on ga je prodao. Možemo biti sigurni da on nije iskusio onaj veliki blagoslov koji neizbježno slijedi nakon ispravnijeg rješavanja zlih stvari, kako je prikazano u ovoj lekciji.

Gospodin nije siromah; Njegovo je sve zlato i srebro, kao i stoka na tisuću brežuljaka. Stoga Njegovo djelo ne iziskuje da u njega ulažemo išta što u bilo

kojem smislu ili stupnju predstavlja zlo. Prema našem mišljenju, oni koji su spalili knjige o crnoj magiji takvim su herojskim činom ne samo i sami bili više blagoslovljeni, nego su više odali počast Gospodinu i više unaprijedili Njegovo djelo nego što bi to učinili da su te knjige prodali i novac priložili u Gospodnju riznicu. Sveto nas pismo uči da Gospodin posebno voli i cijeni one koji su temeljiti – ne samo u svojoj revnosti za pravednost i istinu, već i u svom protivljenju onome što je nepravedno i pogrešno.

Vjerujemo da se isto načelo primjenjuje i na prodaju knjiga koje promiču Sotonine laži. Preporučujemo stoga da pripadnici Gospodinova naroda, ako posjeduju knjige takve vrste, mračne zbog lažnih doktrina te knjige koje krivo prikazuju božanski

karakter i plan, radije te knjige spale. Puno je bolje uništiti ih kako ne bi ugrozile druge, nego ih prodati i prihod dati za Gospodnje djelo.

Imajući u vidu takav duh koji je prevladavao među vjernicima – takvu spremnost da se, čak i na vlastitu štetu, odreknu stvari koje su suprotne Gospodinovoj volji, a što je bez sumnje uključivalo i promjenu zanimanja – ne možemo se čuditi izjavi iz posljednjeg retka naše lekcije. Ondje stoji da je „tako Riječ Gospodnja silno rasla i jačala” nadvladavajući zle utjecaje koji su joj se suprotstavljali. Isto će tako sigurno biti i s Gospodinovim narodom danas; tamo gdje u srcima njegovih pripadnika postoji prava revnost za Gospodina i za pravednost, učinak će biti itekako očit svima s kojima dođu u kontakt.

„POBUNA U EFEZU”

DJELA APOSTOLSKA 19:29–40 – 15. OŽUJKA

„Gospodin čuva vjerne.” – Psalam 31:23

Nakon što je proveo gotovo tri godine u Efezu, Pavao je namjeravao ponovno otići u Jeruzalem, ali je prije toga posjetio crkve u Makedoniji – u Filipima, Bereji, Solunu i Korintu. Svoja je dva pomoćnika, Erasta i Timoteja, poslao unaprijed (2. Timoteju 4:20; 1. Korinćanima 4:17–19). Upravo je na taj posjet Korintu očito mislio u svojoj poslanici upućenoj njima (1. Korinćanima 16:1–4). Predložio je prikupljanje priloga za siromašne u Jeruzalemu, ali ne u smislu pukog traženja dara, već kao dokaz njihove ljubavi prema Gospodinu i želje da pomognu braći u Jeruzalemu, koja su većinom bila siromašna i uvelike ugrožena zbog svoje odanosti istini. Očito je apostol planirao i kasniju turneju koja bi uključivala Rim, ne sluteći pritom da će onamo biti poslan kao zarobljenik.

Oprilike u to vrijeme dogodila se pobuna opisana u ovom tekstu, koja bi apostola vjerojatno natjerala da napusti Efez, čak i da to već ranije nije namjeravao učiniti. Gospodin je dopustio da ga progonstva tjeraju iz mnogih mjesta, čime mu je naizgled ukazivao na pravo vrijeme za prekid službe u svakom od njih. Izvještaj kaže: „U to vrijeme nastala je nemala pobuna.” Očito je da se „put” Gospodinova naroda znatno razlikovao od putova drugih, ne samo s obzirom na njihove nade u budućnost već i u pogledu načina života u sadašnjosti. Sve postaje novo za one koji prime Kristov um. Iako se nevjernicima njihov „put” može činiti uskim i tegobnim, onima koji ga slijede on predstavlja put mira, radosti, blagoslova, sklada s Bogom te, u konačnici, put u vječni život. Taj je put i danas jednak za sve koji vjerno kroče uz Gospodina i učenja Njegove Riječi. Problem je mnogih taj što su s njega skrenuli, pa su nominalni crkveni putovi danas, nažalost, previše nalik putovima svijeta – s vrlo sličnim nadama, težnjama i nastojanjima.

U Efezu su postojala udruženja obrtnika, odnosno cehovi, a Demetrije, vođa pobune, pripadao je cehu srebrnara (vjerojatno je bio njegov starješina ili vođa). U Britanskom se muzeju danas čuva kamen pronađen u Efezu na kojem je uklesan natpis s imenom izvjesnog Demetrija. Smatra se da potječe iz razdoblja opisanog u ovom tekstu, odnosno između 50. i 60. godine. Isto se ime ponovno pojavljuje u 3. Ivanovoj poslanici (12. redak), gdje apostol spominje tu osobu kao kršćanina na dobrom glasu. Vrlo je moguće da se radi o čovjeku koji je predvodio ovu pobunu i koji je poslije možda postao aktivni kršćanin, premda je u ono doba bio gorljivi protivnik kršćanstva i štovatelj božice Artemide (Dijane). Bilo bi to sasvim u skladu s Pavlovim iskustvom, koji je od revnoga progonitelja Crkve postao njezinim jednako revnim slugom. Vjerojatnost da se radi o istom Demetriju pojačava i predaja po kojoj su apostol Ivan i Marija, Isusova majka, poslije Efez učinili svojim domom.

Demetrije je okupio ne samo ljude iz svoga ceha, već i pripadnike srodnih zanata. Najljepša svetišta, odnosno minijaturni Artemidini hramovi, izrađivali su se od srebra, dok su se oni običniji izrađivali od jeftinijih metala, mramora ili, pak, terakote. Ta su se svetišta pravila u različitim veličinama i velikim količinama – ne samo za stanovnike Efeza, već i za izvoz u razne druge gradove i provincije u kojima se štovala ova božica. Posao je bio vrlo unosan, što je priznao i sam Demetrije. Svoj je najsnažniji argument temeljio upravo na sebičnim interesima radnika uključenih u proizvodnju, tvrdeći da Pavao odvrća ljude od štovanja Artemide ne samo u Efezu, nego i u okolnim mjestima. Logika kojom se pritom vodio bila je jasna: ako ljudi izgube poštovanje prema božici i njezinu hramu, prestat će kupovati njezina svetišta, a

pad potražnje značit će financijsku propast za sve uključene u taj posao.

Demetrijev je govor raspirio sebične osjećaje obrtnika iz srodnih cehova koji su proizvodili svetišta. Njihov je gnjev rastao iz minute u minutu, dok su polako postajali svjesni moguće diskreditacije svoje božice te posljedične propasti vlastitih poslovnih interesa. Počeli su mahnjito uzvikivati: „Velika je Artemida efeška!” Svakim su povikom dodatno raspirivali i vlastiti i tuđi gnjev. Uskoro se okupila golema svjetina koju su povelili prema kazalištu (amfiteatru), za koje povjesničari procjenjuju da je moglo primiti između dvadeset pet i pedeset tisuća ljudi. Na putu su zgrabili dvojicu Pavlovih suputnika i povelili ih sa sobom, očito s namjerom da protiv njih podignu optužbe i sude im po hitnom postupku. Hrabri Pavao nipošto nije želio dopustiti da njegovi prijatelji sami snose teret te nevolje. Želio je izaći pred svjetinu, privući im pozornost i pokušati ih urazumiti. Međutim, vodeći ljudi grada, koji su mu bili naklonjeni, upozorili su ga da to radi očuvanja mira ne čini.

Galama i uzbuđenje dosegli su vrhunac. Većina ljudi zapravo nije ni znala zbog čega su se točno okupili, no svi su se zdušno pridružili povcima „Velika je Artemida efeška!”, pretpostavljajući da je riječ o kakvoj uvredi ili napadu na njihovu vjeru. Kada im se Aleksandar, davši rukom znak za tišinu, pokušao obratiti i iznijeti obranu, svjetina ga je – čim su shvatili da je Židov – prekinula nesnošljivom galamom, znajući da se svi Židovi protive njihovoj božici. Besmislenost takvog ponašanja jasno se očituje u činjenici da su puna dva sata bez prestanka izvikivali iste parole! Ovdje je važno napomenuti sljedeće: u mjeri u kojoj ljudi prihvaćaju ispravne koncepte Božjeg karaktera i nauma te primaju Gospodinov duh, u istoj se mjeri povećava i njihova vlastita razumnost. Stoga vidimo da se neki kršćani, koji su u milosti i znanju tek malo napredovali, znaju zadovoljiti višesatnom galamom ili raspravama o posve beznačajnim temama. S druge strane, onaj tko raste u milosti i spoznaji postaje dionikom duha zdravoga razuma pa više ne želi svoje posvećeno vrijeme ili energiju trošiti nerazumno i besmisleno. Drugim riječima, kako odbacuju mudrost ovoga svijeta i prihvaćaju onu odozgo, ti ljudi postaju razumniji.

U jeku gungule pred svjetinu je stupio gradski pisar (činovnik čija je uloga slična onoj današnjeg gradonačelnika), utišao ih i održao im govor utemeljen na četiri ključna argumenta.

Kao prvo, apelirao je na njihove domoljubne osjećaje. Podsjetio ih je da su građani velikoga grada i da ljudi nadaleko priznaju Efez kao čuvara Artemidina hrama. Sugerirao im je da, s obzirom na to da je to općepoznata činjenica, ne bi trebali činiti ništa naglo jer nema nikakve stvarne potrebe za uzbuđenom. Što god

se u budućnosti moglo dogoditi Artemidi i Efezu, u onom trenutku definitivno nije postojala nikakva neposredna opasnost. Artemidin hram bio je doista zadivljujuća građevina. Povjesničari o njemu pišu: „Kruna slave Efeza bio je veliki hram božice Artemide (Dijane), jedno od sedam svjetskih čuda. Blistao je u svoj svojoj ljepoti ponad luke, a govorilo se da sunce na svojoj putanji nije obasjalo ništa veličanstvenije od njega. Sagrađen od najčišćeg mramora, bio je dugačak 129 metara, a širok 67 metara. Krov mu je nosilo mnoštvo stupova od parskog mramora, visokih 18 metara, a 36 ih je bilo raskošno ukrašeno. Unutrašnjost mu je krasilo mnoštvo čudesnih kipova i slika.”

Kao drugi argument pisar je istaknuo to da ljudi koje su nasilno priveli zapravo nisu zločinci te da nisu opljačkali hram niti hulili na božicu. Očito je da su istaknuti građani Efeza, makar sami nisu prihvatili Pavlovo evanđelje, stekli vrlo pozitivan dojam o kršćanima te shvatili da oni nisu loši građani. Naprotiv, slovili su za jedne od najčasnijih, najmiroljubivijih stanovnika koji strogo poštuju zakone. Pisarove riječi otkrivaju još nešto važno: apostol u svojim propovijedima nije otvoreno napadao poganske zablude niti idolopoklonstvo. Radije je, jednostavnim negiranjem postojanja drugih bogova, propovijedao jedinog istinskog Boga i evanđelje kao bolji „put”. To je snažna lekcija i za današnji Gospodinov narod – „Idite i propovijedajte evanđelje.” Prepustimo drugima, ako to žele, razbijanje kipova i borbu s raznim porocima u nominalnim crkvama i izvan njih. Imamo mi i više nego dovoljno posla samo propovijedajući evanđelje do samoga kraja ovog doba.

Treći pisarov argument bio je taj da se ovdje radi isključivo o sporu Demetrija i njegovih kolega obrtnika, a ne o problemu opće javnosti. U slučaju da se neka nepravda doista i dogodila, uputio ih je na postojanje za to predviđenih pravnih okvira – sudova, pravnik i zakonskih procedura.

Njegov se četvrti argument odnosio na mogućnost da spor ipak nadilazi sukob obrtnika s promicateljima kršćanstva. Poručio je da, ako skupština ima bilo kakve druge optužbe, to mora iznijeti na za to predviđeno vrijeme i u skladu sa zakonom, tijekom redovnih ročišta. (Dr. Hovey tu dodaje zanimljivu crticu: „Natpis pronađen u istom kazalištu gdje je taj govor održan, ilustrira tehničko značenje njihove riječi 'zakonito'. U njemu stoji odredba da se određeni srebrni kip božice Atene donese i postavi iznad sudačke klupe na svakom (redovitom) zasjedanju.”) Pisar je završio govor oštrim upozorenjem. Istaknuo je da to okupljanje nije ništa drugo nego protuzakonita pobuna. Jasno im je dao do znanja kakva sramota prijeti cijelom gradu saznaju li rimske vlasti za nju – budući da je metež nastao bez ikakvog opipljivog razloga. Time je natuknuo realnu

mogućnost gubitka privilegiranog statusa „slobodnoga grada”, statusa u kojem su Efežani dugo uživali. Očito je da je čak i među tadašnjim neznabošcima bilo ljudi iznimno zdravoga razuma!

Nažalost, čini se da je i danas sve previše onih koji razmišljaju poput Demetrija i efeških obrtnika. Glavni su protivnici današnje istine upravo kojekakvi „propovjednici evanđelja”. Koliko mi možemo razaznati, njihovo protivljenje napaja se iz onog istog izvora sebičnosti koji je pokretao Demetrija: ugrožen

je njihov „zanat”, ugrožene su njihove plaće, ali i ugled njihova učenja. Neće nas uopće iznenaditi ako se i to njihovo neprijateljstvo u konačnici prelije u nešto slično pobuni u Efezu. Očekujemo, dakako, da pritom neće jasno artikulirati prave razloge pobune. Njihove će akcije zasigurno biti zaogrnutе plaštom tobožnje zaštite onog što nazivaju „ortodoksnim”, a čime će samo braniti veliki sustav teških zabluda kakav je stoljećima gradio Antikrist – sustav koji Sveto pismo naziva „Babilonom”.

JEDINSTVO BOŽANSKE OBITELJI

„Molim se za njih... koje si mi dao, jer su tvoji. I sve je moje tvoje, i tvoje je moje; i ja sam proslavljen u njima.” (Ivan 17:9, 10)

Ova molitva našeg Gospodina za njegove učenike, izgovorena kada ih je trebao napustiti, odiše dirljivom ganutošću koja nas približava njegovu srcu punom ljubavi; osobito kada dodaje: „A ne molim samo za ove [tada prisutne s njim], nego i za one koji će po njihovoj riječi povjerovati u mene: da svi budu jedno, kao što si ti, Oče, u meni, i ja u tebi, neka i oni u nama budu jedno, kako bi svijet povjerovao da si me ti poslao. I slavu koju si dao meni, ja sam dao njima, da budu jedno kao što smo mi jedno: ja u njima i ti u meni, da budu savršeni u jednom, te da svijet upozna da si me ti poslao i da si ih ljubio, kao što si mene ljubio.” (redci 20–23)

Dok razmatramo ovaj prekrasan izraz Gospodinovih osjećaja prema Crkvi, naziremo tračak sjaja blaženog jedinstva božanske obitelji. To je jedinstvo namjere, jedinstvo povjerenja, jedinstvo naklonosti, jedinstvo ljubavi, jedinstvo časti i jedinstvo uzajamnog posjedovanja. Naš je Gospodin opisao to jedinstvo kao već postojeće između njega i Oca, ali što se tiče njegovih učenika, ono je bilo i još uvijek jest u budućnosti; a njegovo potpuno ostvarenje idealan je cilj kojemu smo poučeni težiti.

No, proučimo ovo prikazano jedinstvo pomnije kako bismo ga mogli potpunije shvatiti. Kao prvo, primjećujemo da je jedina nakana koja je zajednička Ocu i Sinu zapravo Očeva nakana, koja se postupno otkrivala Sinu u odgovarajuće vrijeme, a koja je usvajanjem postala i njegova. Budući da je sam Isus rekao: „A o onom danu i času nitko ne zna; ni anđeli na nebu, ni Sin, nego samo Otac” (Marko 13:32), očito je da je otkrivenje tog plana za njega bilo postupno i da je spoznavao njegove različite značajke kako su se one razrađivale kroz njegovo djelovanje. Tako mu je bilo dopušteno rasti u znanju i tako je, također, bio pošteđen tužnog prizora budućih nevolja koje su također bile dio božanskog plana. Stoga, dok je s radošću razrađivao veliki plan stvaranja (Ivan 1:3; Izreke 8:22–31), vjerojatno nije znao ništa o Božjoj namjeri da naknadno dopusti zlo i o nužnosti velikog djela otkupljenja. Prije nego što je došao na

taj ispit vjere u Boga, njegovo povjerenje u Njegovu svemoguću moć, mudrost i ljubav bilo je čvrsto utemeljeno na prethodnim iskustvima. Stoljećima je vidio Njegova moćna djela, uočio Njegovu čudesnu mudrost i iskusio Njegovu nježnu ljubav. Je li onda mogao posumnjati u Njega kada je još jedna značajka Njegova plana očitovala veliko djelo otkupljenja i obnove te mu dala povlasticu da poduzme i to djelo, radi radosti koju je Otac stavio pred njega? Ne; nedvojbeno isprva nije shvatio dubinu poniženja i tuge kroz koje mora proći, ali korak po korak, na bolnom putu poniženja i patnje, njegova vjera u Oca, utemeljena na njegovu prethodnom iskustvenom znanju, održala ga je, kao što je zapisano: „Svojim će znanjem moj pravedni sluga opravdati mnoge.” (Izaija 53:11).

Zatim primjećujemo prekrasno jedinstvo povjerenja između Oca i Sina. Sin je potpuno vjerovao Ocu – u početku jer je to bilo lako i prirodno. Budući da je stvoren na Božju sliku, povjerenje u Biće koje ga je stvorilo bilo je spontano, a iskustvo je služilo samo da ga razvije i utvrdi. I Otac je u potpunosti vjerovao Sinu – prvo jer je u njemu prepoznao urođena načela pravednosti, istine i sinovske odanosti koja mu je On sam usadio, a s vremenom i iskustvom, kako je Njegov Sin postajao sve čvršći u pravednosti, Očevo je povjerenje u njega postalo čvrsto utemeljeno. Toliko je snažno bilo Očevo povjerenje u konačnu vjernost Njegova voljenog Sina da nije oklijevao objaviti plodove te vjernosti tisućama godina prije nego što je Sin uopće započeo djelo otkupljenja. On je čak objavio sve posebne značajke tog djela ustima svojih svetih proroka u različitim razdobljima tijekom četiri tisuće godina prije nego što je ono započelo. Nadalje, izjavljuje da će djelo u dogledno vrijeme biti slavno dovršeno. Kako je divno i kako lijepo to uzajamno povjerenje!

Nadalje, primjećujemo jedinstvo naklonosti između Oca i Sina. Sin se ponosi Očevim planom, govoreći: „Rado vršim volju tvoju, Bože moj.” Uživao je u

njemu jer je u njemu otkrio dostojne crte slavnog karaktera svojega Oca; i premda je njegova vjera možda bila privremeno iskušana dopuštanjem zla, njegovo znanje o Božjem karakteru i resursima te o dubini Njegove mudrosti nije mu dopuštalo da sumnja. Ono ga je i dalje držalo u povjerenju punom ljubavi u Njegovu beskrajnu dobrotu i milost, a stoga i u spremnosti da u potpunosti pristane na predložene mjere za konačnu pobjedu pravednosti i istine.

I Otac je isto tako bio pun ljubavi prema Sinu, ne dopuštajući da bude iskušavan više nego što je mogao podnijeti; i ne ostavljajući ga da sam snosi ijednu kušnju, nego mu uvijek dajući svjetlost svojega lica i radosni osjećaj odobravanja punog divljenja (Ivan 11:42; Matej 3:17). To je izostalo jedino kada mu je, za naše dobro, nakratko dopustio da osjeti da je napušten, kada je u tjeskobi svoje duše pred tim neobičnim iskustvom zavapio: „Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?”

Sada uočite jedinstvo očitovane ljubavi. U svakom činu koji smo već spomenuli vidjeli smo to izraženo. Bila je to uzajamna ljubav koja se očitovala u izražavanju uzajamnog povjerenja, koja je slavila iste namjere ispunjene ljubavlju i dobrohotnošću, koja je u potpunosti suosjećala s mislima i osjećajima onog drugog i koja je uživala u bliskom i blagoslovljenom odnosu Oca i Sina. Otac nije postupao sa Sinom kao sa slugom skrivajući svoje namjere od njega, nego mu se rado povjeravao u onoj mjeri u kojoj su to nalagale Njegova mudrost i razboritost – to jest, kako mu je istina postajala hranom u pravo vrijeme. Zauzvrat, Sin nije služio Ocu kao najamnik, nego kao sin sa zajedničkim interesom. Otac je objavio: „Ovo je Sin moj ljubljeni”, a Sin je rekao: „Rado vršim volju tvoju.” Kakvo blagoslovljeno zajedništvo! Bilo je to zajedništvo u radosti i patnji – radosti u zajedničkom iščekivanju buduće slave i patnji u međusobnom sudjelovanju u pripremnim kušnjama kako bi se osigurao taj cilj. Sin je patio u svom poniženju i svojoj smrtnoj agoniji; a Otac je patio dajući svog jedinorođenog Sina – a to je intenzitet patnje koji brižna i predana srca odanih roditelja mogu najbolje zamisliti i razumjeti.

Nadalje, postojalo je priznato jedinstvo vlasništva koje je naš Gospodin jasno izrazio izjavivši: „Sve što ima Otac moje je.” (Ivan 16:15). I Apostol kaže da je Bog odredio Sina „baštinikom svega” i „postavio ga sebi s desne strane na nebesima, iznad svakoga poglavarstva i vlasti, i moći i gospodstva, i svakog imena koje je imenovano, ne samo u ovom svijetu, nego i u onome koji dolazi.” (Hebrejima 1:1, 2; Efežanima 1:20, 21).

Na kraju, primjećujemo jedinstvo časti. U časti, čini se da jedan drugome daju prednost. Otac kaže: „Neka svi časte Sina kao što časte Oca.” (Ivan 5:23). Bog ga

je učinio sjajem svoje slave i savršenim odrazom svoje osobe, i uzdigao ga sebi s desne strane, na glavno sjedište moći u svojem kraljevstvu, dajući mu svu moć na nebu i na zemlji (Hebrejima 1:2, 3; Matej 28:18).

U djelu stvaranja On ga je istaknuo u velikom ugledu i slavi, govoreći: „Bez njega nije postalo ništa što je postalo.” U djelu otkupljenja i obnove Bog ga je istaknuo tako izrazito da je Njegovo ime tema na svakom jeziku, gotovo do pomračenja Očeve vlastite slave, koji je sam po sebi nužno veći od Sina (1. Korinćanima 15:27) i kojemu prvenstveno pripada slava, kao što i Sin izjavljuje govoreći: „Otac je moj veći od mene” i opet, „Ja ne mogu ništa učiniti sam od sebe”, te „Otac koji prebiva u meni, on čini djela.” (Ivan 5:30; 14:10, 28).

Sinova želja da proslavi Oca najizrazitija je u onom trenutku kada je, shvaćajući da se približava užasni čas njegove smrtnog agonije, uzviknuo: „Sada je uznemirena duša moja; i što da kažem? Oče, spasi me od ovoga časa. Ali zbog toga sam došao u ovaj čas, da proslavim tvoje ime, čak i po tu cijenu.” (Ivan 12:27, 28). Opet ga čujemo kako govori: „Oče, došao je čas, proslavi svoga Sina, da i tvoj Sin proslavi tebe.” (Ivan 17:1). A kada je veliko djelo otkupljenja i obnove izvršeno, vidimo ga kako predaje Kraljevstvo Bogu, Ocu, i podvrgava se Njegovom daljnjem vodstvu, kako bi sam Jehova bio univerzalno priznat kao sve u svima (1. Korinćanima 15:24, 28). I mi, poput njega, sigurno možemo vjerovati da će Njegovi naumi za vjekove koji slijede samo dalje izražavati i naglašavati iste crte Njegova slavnog karaktera – Njegovu pravdu, Njegovu mudrost, Njegovu ljubav i Njegovu moć.

Slavnog li jedinstva! Tko bi mogao predložiti poboljšanje njegove čudesne ljepote i potpunosti? Ali čuđenje i radost se povećavaju kada saznamo da je i naša povlastica ući u to isto blaženo jedinstvo s Bogom. „Što?” pitamo se, „isto jedinstvo kao gore opisano?” Da; nedvojbeno jest naša povlastica ući u isti odnos, povlastice i blagoslove. U tu svrhu razmotrite izvanredno velika i dragocjena obećanja i uvidite da je na nama imati isto jedinstvo s Bogom – u namjeri, povjerenju, naklonosti, ljubavi, časti i posjedu.

Isti Božji plan predstavljen je nama i mi smo ga usvojili te smo također pozvani postati Božji suradnici u njegovu provođenju (2. Korinćanima 6:1); i čineći to, ubrajamo se u Krista Isusa kao nadopunu mjere patnji pomazanog tijela potrebnih za ostvarenje tog plana. Naš nebeski Otac također na sličan način očituje svoje povjerenje u nas – u odanost naših srca prema Njemu i u iskrenost našeg posvećenja Njemu – iako prepoznaje naše urođene slabosti i našu nesposobnost da u potpunosti izvršimo vlastite odluke. Ali bez obzira na to, toliko je veliko Njegovo pouzdanje u našu iskrenost i poštenje srca da nas, nakon naše ispovijesti vjere i posvećenja, u potpunosti prihvaća

kao svoje sinove i nasljednike, nadopunjujući naše slabosti i nedostatke potpuno dostatnom zaslugom našeg Otkupitelja, u kojega se ponizno uzdamo. I ne samo to, nego nam kao sinovima, poštovanim i ljubljenim, obznanjuje i svoje tajne naume, koje drugi ne mogu znati (Matej 13:11), i poziva nas da mu se povjerimo kao djeca i da Njemu slobodno govorimo o svemu što nas se tiče, s punim uvjerenjem da se On s ljubavlju zanima čak i za naše najmanje poslove (Psalam 103:13, 14). A onda nam predaje dio svog velikog djela. On nam daje određene talente, određene dijelove svojih dobara, i govori nam da ih uložimo za Njega u skladu s našom najboljom procjenom isplativosti rezultata, ne određujući sve sitnice upravljanja u pogledu zapošljavanja slugu, već nam samo iznoseći opća načela koja bi nas trebala voditi.

Tako nam, na primjer, daje svoj plan o poslu koji je pred nama, s takvim općim uputama kao što su: da ne bacamo svoje bisere pred svinje; da budemo mudri kao zmije i bezazleni kao golubovi; da dajemo hranu u pravo vrijeme; da činimo dobro svim ljudima koliko god imamo prilike, a osobito ukućanima vjere; te da promatramo vremena i razdoblja i narav djela u svakome – sjetvu sjemena u proljeće i žetvu u vrijeme žetve itd. Stoga nas s općim uputama šalje naprijed – ne kao strojeve da obavljamo jednoličan posao, već kao inteligentna bića da koristimo svoje umove, kao i svoje ruke i stopala. Stoga nas savjetuje da „učimo” kako bismo se pokazali priznatim radnicima te da razmatramo i razmišljamo, a ne da budemo „kao konj ili mazga, koji nemaju razuma, kojima se žvalama i uzdom moraju zauzdati usta.” (Psalam 32:9). Tada, prema našoj revnosti i vjernosti u Gospodinovoj službi, ne samo u korištenju naših ruku već i našeg uma, Njegovo povjerenje u nas raste i povjerava nam sve više i više svojih dobara, uz odgovarajući osjećaj odobravanja od našeg nebeskog Oca. A uzajamno povjerenje i zajedništvo namjere i rada privlače naša srca sve bliže i bliže srcu Vječnoga, dok radosna spoznaja sinovstva te uzajamnog interesa, povjerenja i naklonosti ispunjava naša srca.

Također smo uvjereni u istu ljubav našeg nebeskog Oca koju On iskazuje prema našem Gospodinu Isusu. Ta izjava zvuči gotovo zapanjujuće, ali ipak, poslušajte molitvu našeg Gospodina: „Molim za njih... da mogu biti jedno... da budu učinjeni savršeni u jednom... da svijet zna da si ih... ljubio kao što si mene

ljubio.” (Ivan 17:20–23). S čuđenjem se pitamo: „Kako je to moguće?” Naš Gospodin Isus uvijek je bio u savršenom skladu s Ocem; sin koji je slavno odražavao Njegovu sliku; ali s nama nije bilo tako: bili smo grešnici i nismo imali u sebi ništa vrijedno ljubavi. Da, ali mi smo oprani i očišćeni, i, koliko god naše zemaljske posude još bile nesavršene, naša su srca savršena u očima Onoga koji može čitati srca. I budući da nas On vidi sa savršenim srcem – savršenom svrhom i namjerom – kako s bolnim, ali odlučnim naporom nastojimo nadvladati slabosti i nedostatke našeg nesavršenog tijela da bismo vršili Njegovu volju, te kako ponizno vjerujemo u pripreme koje je On učinio za naše otkupljenje od pada, Bog u nama prepoznaje ono što je vrijedno Njegove ljubavi. I tako nam naš Gospodin Isus jasno daje do znanja da nas Otac ljubi kao što je ljubio Sina.

I ne samo da je ova jednakost Očeve ljubavi prema nama kao i prema Kristu Isusu tako objavljena, nego se i očituje; jer pozvani smo biti sunasljednici s Njegovim Sinom i dionici Njegove slave, pa kao što je sve Njegovo, kaže se da je to i naše (Rimljanima 8:17; 1. Korinćanima 3:21–23).

Dok takvo jedinstvo postoji između nebeskog Oca i svih Njegovih pomazanih sinova, također je blagoslovljeno uočiti isto jedinstvo između Krista Isusa i Njegove pomazane braće. Gospodin Isus ne grabi sebično svu slavu i ne nastoji je zadržati za sebe, već s divljenjem razmišlja o njihovoj stečenoj vrijednosti i kaže: „Oni su moji i ja sam u njima proslavljen” (Ivan 17:10); i htio bi ih sve povezati sa sobom u Očevoj ljubavi. On bi također htio da budu s njim, da gledaju i dijele slavu koju mu je Otac dao od postanka svijeta – slavu Njegovih moćnih stvaralačkih djela, sa svim drugim dokazima ljubavi Njegova Oca (Ivan 17:22–24).

Tako je sva božanska obitelj povezana jednom vezom ljubavi, zajedništva, povjerenja, naklonosti, sklada i zajedničkog interesa; a čast i slava jednoga čast je i slava svih. Gospodinova molitva obiluje molbama za to jedinstvo. Uočite izraz (redak 21.): „Da svi budu jedno; kao što si ti, Oče, u meni i ja u tebi” [tvoj duh ili stav, te namjere i cilj su nam zajednički]. Stoga On želi da usvojimo isti Očev duh, cilj i nakanu, te da sve svoje snage s revnošću i vjernošću posvetimo ostvarenju Očeve volje. Amen, tako neka bude.

